

Викенд на Голији и Радочелу, 13/15. фебруар 2010.

- текст и фотографије Дејан Ђорђевић -

У суботу 13. фебруара 2010. године, три члана Врбице и један члан ПД Јеленак из Панчева кренули су у јутарњим сатима пут Краљева и даље ка месту Рудно, које се сместило на висоравни између Голије и Радочела на надморској висини од 1100 м.

У целој причи не би било ништа чудно да тог јутра у већем делу Србије није била вејавица која се ретко виђа на овим просторима.

И већ пред полазак први проблем: Добрица ме зове од куће и јавља да не може да истера ауто из дворишта и да је потребно да дођем до њега да би покушали да га изгурамо на улицу. Иако је део дворишта око аута био буквално изрован вишеструким покушајима "успона" на улицу и због тога нисам баш био уверен у успех, ауто је већ у првом покушају завршио на улици. Ако сам до тог тренутка размишљао да ли да уопште крећемо на пут, после овако успешног почетка, био сам сигуран да ће све од тада па на даље бити у савршеном реду и више се ниједног тренутка нисам двоумио око наставка планиране акције. И, уз мале потешкоће пред самим Рудном, све је било у најбољем реду – чак и преко очекивања.

А успут, до Краљева, на путу снег "до колена", попречени шлепери, преврнути аутомобили, брисачи једва успевају да склоне снег са шофершајбне, али зато после Краљева, већ негде од Богутовца, на коловозу али и поред пута све мање снега, да би негде пред скретање са магистрале код Брвеника пут био скоро сув а са стране није било више од неколико сантиметара снега.

С` обзиром да смо због временских неприлика одустали од планираног успона на Троглав, у Рудно стижемо у поподневним сатима (правили смо паузу у Краљеву чекујући престанак падавина) и одмах смо пријатно изненађени и природом и људима. Око нас је лепа висораван просечне надморске висине од око 1100 м, прошарана шумама смрче и јеле, изобразана долинама више потока и речица, са околним врховима од 1300 до 1643 мнв колико је висок највиши врх Радочела. Људи, а ту пре свега мислим на наше домаћине у пансиону Бели Багрем, су прича за себе – љубазни и гостопримљиви или што би ја рекао природни – дочекали су нас као да се знамо 100 година и да смо блиски рођаци. А тек што спремају храну ... (о томе нешто касније).

А сад мало о планинарењу. У недељу смо пешачили од 7,30 до 18,00 по изузетно лепом времену (температура око 0⁰, повремено сучано, без падавина, мирно без ветра) и прешли 20 км са укупним успоном од преко 800 м, али од тога бар 8 км и 500 м висински кроз снег дубине до колена а на неким местима и до појаса, а поред осталог видели смо водопаде на реци Изубри и попели врх Црквина висок 1516 м. Јутро у понедељак је освануло са нових 10-15 цм снега а ми смо око 8,00 кренули ка врху Радочела који је 9,8 км удаљен од Рудна. Пошто смо већ после пређених 2 км морали да пртимо кроз прилично дубок снег, одлучили смо да пешачимо 5 км у једном смеру и да се вратимо до 13,00 или 14,00 јер је требало у току поподнева да се спакујемо и вратимо до Паланке, а поред тога, према временској прогнози очекивале су се нове падавине. Што смо испланирали то смо и остварили, а пошто снег није почео да пада имали смо времена да свратимо и до манастира Градац из XIII века, који је задужбина Свете краљице Јелене Немањић (Анжујске), а налази се на пола пута од Рудна до Ибарске магистрале.

Оно што је за планинаре врло значајно, на подручју Рудна је неколико врло добро обележених планинарских стаза различите тежине и дужине. Стазе су маркиране различитим бојама – плава, црвена, зелена и жута са неколико попречних веза.

На крају, мало о храни и ценама у пансиону Бели Багрем: за доручак смо јели качмак од хељдиног брашна са кајмаком, сиром и домаћим киселим млеком, а другог дана пар пржених домаћих кобасица са три јаја на око уз сир, кајмак, кисело млеко и домаћи хлеб од хељдиног брашна; за вечеру смо јели чорбу, сарму, роловано прасеће печење, паприку и краставце из туршије, нормално уз проју и домаћи хлеб од хељдиног брашна, а за десерт палачинке са џемом од шипурка или са џемом од целих шљива и наравно толумбиће; цена свега овога је врло приступачна - 500 дин. ноћење са доручком, 900 динара полупансион, 1400 дин. пун пансион (смештај је био у две, за планинаре сасвим задовољавајуће, двокреветне собе са централним грејањем и једним купатилом са туш кабином и довољно топле воде).

Из претходно написаног јасно се види, да ћемо у Рудно и Бели Багрем сигурно доћи поново, вероватно већ крајем пролећа или почетком лета.

Фотографије са ове акције можете видети на:

<http://picasaweb.google.com/vrbica.picasa/RudnoGolijaIRadocelo14I15Februar2010#>